

Nevarna leta

Za nami so nevarna leta. Leto 2011 se je začelo z vročim Mediteranom, arabsko pomladjo in protesti v Španiji, se počasi razvilo v globalno pobudo Occupy in gibanje 15o, ki je oplazilo Slovenijo in se lani, številčno okrepljeno, vrnilo v obliki vstajništva.

O teh gibanjih si lahko mislimo marsikaj in bog ve, da se je o njih marsikaj pisalo: med preteklimi revolucijami bi težko našli kakšno z bolj miroljubnim razmerjem med prelito krvjo in črnolom. A kljub vsem interpretacijam se je le redko poudarilo, da so akterji teh protestov v veliki večini pripadali eni sami generaciji, rojeni približno v osemdesetih letih prejšnjega stoletja. Na tem je nekaj presenetljivega. Večji del tega rodu, ki mu skupaj s pričujočim piscem pripada tudi uredništvo Razpotij, je pred letom 2011 politiko enačil z monotonim nizom S-jev v kraticah političnih strank, ki sta jih dve visoki čeli – Janševo in Drnovškovo – sestavljali v vedno nove sikajoke kombinacije. Seveda, z odporom smo se spominjali tudi Bushevega začetka tisočletja. Toda naša pozornost je bila v prvi vrsti razpeta med zahtevami mobilnika in laptopa, ki sta generacijo povezala v tesen svet elektronske družabnosti: nihče bi ne pomislil, da se lahko transparentni, nazorni simbol te družabnosti [:)] v obrnjeni obliki znajde tudi na transparentih vstaj. A prav to se je zgodilo. Nekega jutra sta petindvajsetletnik in tridesetletnica zagledala v zrcalu ne le večni, neizbežni predmet selfijev, temveč tudi dozorelo politično žival. Zadnja tri leta so bila adolescenca tega spoznanja. Novorojeno politično bitje, otrplo pred ogledalom, z mislimi nedvomno nazaj pri prvič odkriti spolnosti, je pričelo pomerjati preobleke svoje politične eksistence: nazadnje se ni moglo odločiti med ščetinastimi obrazi španskih indignados, ujetih v več-

nem kriku na fotografijah iz facebooka, ter gladko masko anonymousa z ostrim lokom brčic nad Budovim smehljajem.

Toda najhujše lekcije mlada politična žival ni doživela v soočenju s samo seboj. Z grozo je namreč odkrila, da je svet, ki si ga je ustvarila z rojem svojih vrstnikov – svet, sestavljen iz prijaznega piskanja SMS sporočil in messengerja, retweetov in sharov, družnega hihitanja ob nočnih youtube seansah in nasladnega drsenja po facebook profilih – v resnici le del nekega širšega vesolja, v katerem so se brez njenega pristanca ugnezdile prejšnje generacije. Res je, da je bila samopašna vrsta starcev številčno neprimerno šibkejša od naše politične živali: obsegala je vsega 1 %. Toda zase in posledično tudi za našega tridesetletnika je sezidala neprebojno zgradbo strankarske demokracije, državnih bank, brezposelnosti in dolžniških kriz, ki so njegov neposreden, živalski občutek za pravičnost navdale z ogorčenjem.

Te stare vzorce kopičenja družbene moči si je zaželel zamenjati s politiko, osnovano na vrednotah svojega vrstniškega sveta: z neposredno in e-demokracijo, s kristalno transparentnostjo odločanja in svetniško strpnostjo, z ljudmi, ki se namesto s strankarsko knjižico predstavljajo s facebook profilom. »Obraz namesto obrazca« je bil njegov temeljni politični princip in ostal mu je zvest v vseh svojih zahtevah, v vseh treh letih »nevarnega sanjarjenja«, kot je dobo opisal Slavoj Žižek, nepričakovani zavetnik generacije.

Aljoša Kravanja

Karkoli se bo zgodilo z našim tridesetletnikom v prihodnosti, je jasno vsaj nekaj: čez par desetletij bo pred ogledalom, tem večnim krajem adolescenc, poleg politične živali odkril tudi religioznega človeka, ki želi postaviti svetišča svoji mladosti. Leta 2011–13 bodo postala prva resnična snov njegovih lastnih mitov, njegovo leto '68. Danes, tik po koncu teh dogodkov, imamo edinstveno priložnost, da refleksijo teh let pomešamo z ironijo. ●

POVEŽITE
SE Z REVIJO
RAZPOTJA!

www.razpotja.si
twitter: @Razpotja
facebook: razpotja

urednistvo@razpotja.si